

A mai evangélium: a sziklára épített ház

A jól ismert szentírási rész a balga főenyre és a bölcs sziklára házat építő emberről számomra most egy, az életünk házáról alkotott példázat. Régóta építgetjük e házat, sok erőfeszítésünk, próbálkozásunk és hála Istennek jól sikerült részek is fekszenek ebben a munkában. Az építőanyag, amiből építgetjük, lehet nagyon sokféle: adottságaink, tehetségünk, irányultságaink, beágyazottságaink, elkötelezettségeink, szenvedélyeink teszik sokfélévé, egyedivé az életünket, s a világ is sok lehetőséget kínál, hogy miből építkezzünk. Sokszor éppen ez is lehet a probléma: nehéz szűrni, eldönteni, hogy mire kapom fel a fejemet, mi érheti el az ingerküszöbömet. Néha nehéz eldöntenem, hogy a jó ötleteim, saját elképzeléseim tényleg jók lesznek-e a jézusi mérlegen, vagy csak okoskodások, magam előretolása, fölösleges villogás, bizonyítási kényszer stb. Ha már a világ kínálta építőanyag olyan színes, csábító és sokféle, sokszor olyan kézenfekvőnek látszik a kellemesből, problémamentesből választani - végül is kinek ártok vele, ha kicsit kedvezek magamnak?

Az építőanyag kiválasztásában lehet szabadságom, de úgy tűnik, a házam alapját csak egyféleképpen érdemes megalkotnom: sziklára, Jézusra kell építkennem.

Mi ez a szikla? Szerintem ez a sokat emlegetett, megszenvedett és munkás Jézussal való személyes kapcsolat. Az élet alapjában véve elég nehéz. Nehéz a boldogsággal is és a boldogtalansággal is bánni, nehéz a jólét is, meg a szomorúság is. Nehezek a feladataink is, de még nehezebbek a terheink. Ezt a homok nem bírja el. Jézus elhordja velünk a terheinket, de komolyan kell vennünk, amiket kér tőlünk: hogy sokadszorra is megbocsássunk, hogy tudjunk a közeli emberekről megújultan is gondolkodni, hogy sokadszorra is megtegyük az erőfeszítést, hogy az ő szemével lássuk a világot, hogy még befelé forduló agresszióval se éljünk, hogy ne ideologizáljuk meg tetteinket. De ettől még azért jól szeressük magunkat, hogy holnap is újrakezdjünk, s ha elfáradunk, tőle várjunk erőt és vigasztalást...

Holnap is keressük Jézust, a kapaszkodót, az erős sziklát.

Magyar Ági, Székesfehérvár

„Nem mindenki, aki azt mondja 'Uram, Uram!', megy be a mennyek országába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát, aki a mennyben van.” Másképpen: Az „Uram, Uram” párosulva az Atya akaratának megtevésével az Országba jutás szükséges és elégséges feltétele. Az „Uram, Uram” azt is kell, hogy jelentse számomra, hogy elismérem Istent abszolútumnak a teremtett világban és a saját életemben is.

Jézus hegyi beszédében elhangzó, az Atyának tetsző magatartásról szóló tanításának magamévá tevésével, annak megvalósításával, megélésével tehetem hitelessé az „Uram, Uram”-ozásomat. A csak teljesítménycentrikus, a csak tettekre figyelő magatartás viszont könnyen válhat a „jutalom nekem bérként jár” gondolat melegágyává. Az „Uram, Uram” megszólítás a teremtettségi-függőségi viszonyom tudatosítása, az Isten szeretetének, és engem az örökkévalóságig létben tartani akarásának el- és felismerésének a szava kell, hogy legyen.

A sziklára épített ház a rendíthetetlenség szimbóluma. A meghallott igazságok - hegyi beszéd - tettekre váltása az a ház az életünkben, amely megvédhet az élet viharaiban. A sziklában (Jézus tanítása) bíznunk-hinnünk kell. Mint ahogy az építő bízik a sziklában, annak tartósságában, erejében, úgy mi is a hit és bizalom által építhetjük Jézus tanítására „házunkat”, életünket megmaradóvá.

Dévai Zoltán